



REPUBLIKA HRVATSKA
TRGOVAČKI SUD U RIJECI
Rijeka, Zadarska 1 i 3

Poslovni broj: 4 P-527/2019-68

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Trgovački sud u Rijeci, u ime Republike Hrvatske, po sucu pojedincu Nataši Malvich, u pravnoj stvari tužitelja STEČAJNA MASA DALMACIJAVINO – RIJEKA d.o.o. u stečaju Rijeka, Ružićeva 20, OIB: 57886785920, kojeg zastupa stečajni upravitelj Loris Rak iz Rijeke, Zagrebačka 18, kojeg zastupa punomoćnik Nikola Fanuko, odvjetnik u Rijeci, Agatićeva 4/I, protiv tuženika CROATIA OSIGURANJE d.d. Zagreb, Miramarska 22, OIB: 26187994862, kojeg zastupa punomoćnik Zoran Vukić, odvjetnik iz Odvjetničkog društva Vukić i partneri d.o.o. Rijeka, Nikole Tesle 9/V-VI, radi pobijanja pravne radnje stečajnog dužnika i isplate 110.649,59 kuna, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene 3. prosinca 2012. u prisutnosti punomoćnika tužitelja i zamjenika punomoćnika tuženika, 15. siječnja 2021.,

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je bez pravnog učinka prema stečajnoj masi stečajnog dužnika DALMACIJAVINO – RIJEKA d.o.o. u stečaju Rijeka, Ružićeva 20, OIB: 57886785920, suglasnost na bjanko zadužnici da se radi naplate tražbine CROATIA OSIGURANJE d.d. Zagreb, Miramarska 22, OIB: 26187994862, mogu zaplijeniti svi tužiteljevi računi te da se novčana sredstva tih računa mogu izravno isplatiti tuženiku ovjerena po javnom bilježniku Marini Sablić-Dorčić iz Rijeke, pod brojem upisnika OV-2903/11 od 6. svibnja 2011. godine.

II. Nalaže se tuženiku da tužitelju isplati 110.649,59 kuna zajedno sa zateznom kamatom koja teče od 8. lipnja 2012. do 31. srpnja 2015. po stopi od 12% godišnje, od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2015. po stopi od 8,14 % godišnje, od 1. siječnja 2016. do 30. lipnja 2016. po stopi od 8,05% godišnje, od 1. srpnja 2016. do 31. prosinca 2016. po stopi od 7,88% godišnje, od 1. siječnja 2017. do 30. lipnja 2017. po stopi od 7,68% godišnje, od 1. srpnja 2017. do 31. prosinca 2017. po stopi od 7,41% godišnje, od 1. siječnja 2018. do 30. lipnja 2018. po stopi od 7,09% godišnje, od 1. srpnja 2018. do isplate po stopi od 6,82% godišnje, a u slučaju promjene stope zatezne kamate uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godinu dana nefinancijskim trgovačkim

društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećane za tri postotna poena, u roku od 8 (osam) dana.

III. Nalaže se tuženiku da tužitelju naknadi prouzročeni parnični trošak od 47.235,25 kuna, u roku od 8 (osam) dana.

Obrazloženje

Tužitelj je podnio tužbu radi pobijanja pravne radnje stečajnog dužnika temeljem koje je tuženik stekao 110.649,59 kuna. Rješenjem Trgovačkog suda u Rijeci poslovni broj St-171/12-3 od 8. lipnja 2012. otvoren je stečajni postupak nad tužiteljem. Stečajni sudac je odobrio podnošenje tužbe za pobijanje pravne radnje zaključkom poslovnog broj St-171/12-34 od 12. studenoga 2012. čime su ispunjene procesne pretpostavke za podnošenje tužbe. Tužitelj je društvo s ograničenom odgovornošću čiji je jedini član i osnivač Dalmacijavino d.d. Split, Obala kneza Domagoja 15. Tužitelj i njegov osnivač bili su povezana društva u kojem odnosu je tužitelj bio ovisno društvo u odnosu na svog osnivača. Tužitelj je sa osnivačem sklopio ugovor o vođenju poslova društva kojim je podvrgnuo svoje posloводство osnivaču. U takvom odnosu, tužitelj je 6. svibnja 2011. poduzeo pravnu radnju davanje izjave jamca – platca za suglasnost na bjanko zadužnici od 5. svibnja 2011. kojom se suglasio da se radi naplate tuženikove tražbine prema osnivaču mogu zaplijeniti svi tužiteljevi računi te da se novčana sredstva s tih računa mogu izravno isplatiti vjerovniku - tuženiku. Tužitelj je najprije naveo da je temeljem bjanko zadužnice tuženik naplatio ukupno 110.649,59 kuna u razdoblju od 2. travnja 2012. do 28. travnja 2012., da bi tijekom postupka ispravio razdoblje naplate ističući da je taj iznos naplaćen od siječnja 2012. do 28. travnja 2012.. Pobijanje pravne radnje tužitelj temelji na odredbama čl. 127. Stečajnog zakona koje uređuju opće pretpostavke za pobijanje te na odredbama čl. 128. do 135. istog zakona koje uređuju posebne pretpostavke za pobijanje. Pravna radnja je pobojna jer je poduzeta u rokovima poboynosti bez naknade za njeno poduzimanje što je posebna pretpostavka za pobijanje iz odredbe čl. 132. Stečajnog zakona. Pobojna pravna radnja predstavlja pravnu radnju za koju tužitelj nije dobio nikakvu protučinidbu niti od tuženika niti od osnivača Dalmacijavino d.d. Split. Predložio je da sud prihvati tužbeni zahtjev.

Rješenjem Trgovačkog suda u Rijeci, poslovni broj P-2818/2012-4 od 28. ožujka 2013. (list 20-21 spisa) utvrđen je prekid postupka jer je tužitelj kao pravna osoba prestao postojati. Po ispunjenju pretpostavki, rješenjem Trgovačkog suda u Rijeci, poslovni broj P-2818/2012-7 od 1. srpnja 2013. (list 31 spisa) nastavljen je postupak.

Tuženik je podnio odgovor na tužbu. Oспорio je tužbu i tužbeni zahtjev. Priznao je činjenicu da je tužitelj 6. svibnja 2011. dao izjavu jamca – platca na bjanko zadužnici 5. svibnja 2011. koja je ovjerena kod javnog bilježnika Marine Sablić – Dorčić sa sjedištem u Rijeci pod brojem OV-2903/11, kojom se suglasio da se radi naplate tuženikove tražbine zaplijene svi njegovi računi kod banaka i izravno s računa isplate tuženiku. Oспорio je navode tužitelja da je 110.649,59 kuna naplatio u periodu 2. travnja 2012. do 28. travnja 2012., ali je priznao da je taj iznos naplatio tijekom perioda od siječnja 2012. do lipnja 2012.. Nakon što je tužitelj u daljnjem tijeku postupka ispravio period naplate navodeći da se radi o naplati u periodu od siječnja 2012. do lipnja 2012., tuženik se tome protivio smatrajući da se radi o preinaci tužbe. Tuženik nije stečajni vjerovnik tužitelja. Smatra da tužitelj nije postupao pažnjom dobrog gospodarstvenika jer je pri davanju izjave znao za svoju financijsku situaciju i poslovanje društva koje je nedugo nakon toga dovelo do otvaranja stečajnog postupka. S druge strane, tuženik nije znao niti je morao znati da na tužiteljevoj strani postoji nesposobnost za plaćanje. Ovdje se ne radi o radnji kojom su stečajni vjerovnici objektivno oštećeni jer sve kada bi i bio obvezan na isplatu ne bi bilo moguće namiriti vjerovnike u

većem opsegu. Ne radi se niti o pravnoj radnji bez naknade jer kod jamstva Zakon o obveznim odnosima ne predviđa nikakvu naknadu. Predložio je da sud odbije tužbeni zahtjev.

Presudom ovog suda poslovni broj P-2030/2013-18 od 28. siječnja 2015. odbijen je tužbeni zahtjev (list 148-154 spisa). Odlučujući o žalbi tužitelja, Visoki trgovački sud Republike Hrvatske je rješenjem poslovni broj Pž-2333/2015-3 od 13. lipnja 2019. ukinuo prvostupanjsku presudu i predmet vratio na ponovo suđenje s uputom sud da u ponovljenom postupku utvrdi postojanje i sadržaj glavnog posla temeljem kojeg je zadužnica izdana te da nakon toga ocijeni jesu li ispunjene pretpostavke iz odredbe čl. 132. SZ-a kao i ostale pretpostavke (da li je tuženik znao ili morao znati da se pobijanom radnjom oštećuju vjerovnici). U ponovljenom postupku sud je postupio po uputi.

Predmet spora je pobijanje tužiteljeve suglasnosti na bjanko zadužnici dužnika Dalmacijavino d.d. Split od 5. svibnja 2011., te nalog tuženiku da u stečajnu masu vrati iznos od 110.649,59 kn sa zateznom kamatom.

Iz isprava u spisu proizlazi da je nad tužiteljem otvoren stečajni postupak rješenjem ovoga suda poslovni broj St-171/12-3 od 8. lipnja 2012. (list 7-9 spisa). Zaključkom stečajnog suca poslovni broj St-171/12-34 od 12. studenoga 2012. odobreno je stečajnom upravitelju da u ime stečajnog dužnika podnese tužbu za pobijanje pravne radnje dužnika - suglasnost na bjanko zadužnici da se radi naplate tražbine Croatia osiguranje d.d. Zagreb, Miramarska 22, mogu zaplijeniti svi računi dužnika Dalmacijavino – Rijeka d.o.o., Rijeka, te da se novčana sredstva s tih računa mogu izravno isplatiti Croatia osiguranju d.d. Zagreb, ovjerena po javnom bilježniku Marini Sablić – Dorčić iz Rijeke pod brojem upisnika OV-2903/11 od 6. svibnja 2011. (list 10 spisa). Nesporno je da je tužitelj poduzeo pravnu radnju koja se tužbom pobija (list 11-14 spisa). Nesporno je da je od siječnja 2012. do otvaranja stečajnog postupka 8.6.2012. tuženik temeljem suglasnosti na bjanko zadužnici (jamstva) naplatio 110.649,59 kuna (priznanje tuženika na listu 63 spisa).

Kako navedene činjenice nisu sporne i kako proizlaze iz isprava u spisu, sud nije provodio dokaze na okolnost utvrđivanja nespornih činjenica (čl. 221. st. 1. Zakona o parničnom postupku, dalje: ZPP-a, Narodne novine br. 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07 – Odluka USRH, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14 i 70/19).

Među strankama je sporno postojanje općih i posebnih pretpostavki pobijanja prema odredbama Stečajnog zakona (dalje: SZ-a, Narodne novine broj 44/96, 161/98, 29/99, 129/00, 123/03, 197/03, 187/04, 82/06, 116/10, 25/12, 133/23 i 45/13).

Radi utvrđivanja spornih i odlučnih činjenica sud je izveo dokazni postupak uvidom u dokumentaciju iz ovog spisa i spisa ovog suda St-171/2012, te saslušanjem svjedoka Ivana Matković (direktora Dalmacijavino d.d.) i Renate Kalčić (direktorice tužitelja), utvrđujući odlučne činjenice savjesnom i brižljivom ocjenom svakog dokaza posebno te svih dokaza zajedno sukladno odredbi čl. 8. ZPP-a. Na temelju rezultata cjelokupnog dokaznog postupka sud je zaključio da je tužbeni zahtjev osnovan.

Prije svega sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev podoban za odlučivanje, jer je tužbu podnio stečajni upravitelj u ime stečajnog dužnika 29. studenoga 2012. unutar roka od dvije godine od otvaranja stečajnog postupka (8. lipnja 2012.) protiv osobe prema kojoj je radnja poduzeta (jamčenje je poduzeto prema tuženiku), i na temelju odobrenja stečajnog suca (odredba čl. 141. st. 1., 2., 3. i 4. SZ-a).

Pretpostavke pobijanja valja sagledati kroz odredbe čl. 127. SZ-a koje uređuju opće pretpostavke pobijanja, čl. 132. st. 1. SZ-a koje uređuju posebne pretpostavke pobijanja, na kojima tužitelj temelji tužbeni zahtjev i čl. 141. st. 5. i 6. SZ-a.

Odredba čl. 127. st. 1. SZ-a propisuje da pravne radnje poduzete prije otvaranja stečajnog postupka kojima se remeti ujednačeno namirenje stečajnih vjerovnika (oštećenje vjerovnika), odnosno kojima se pojedini stečajni vjerovnici stavljaju u povoljniji položaj

(pogodovanje vjerovnika), stečajni upravitelj u ime stečajnog dužnika i stečajni vjerovnici mogu pobijati u skladu s odredbama ovog zakona.

Odredba čl. 132. st. 1. SZ-a propisuje da se pravna radnja dužnika bez naknadne ili uz neznatnu naknadu može pobijati, osim ako je poduzeta četiri godine prije podnošenja prijedloga za otvaranje stečajnog postupka.

Zaključno, da bi pravna radnja bila pobojna i izgubila učinak prema stečajnoj masi, potrebno je ispunjenje općih i posebnih pretpostavki. Na temelju provedenog dokaznog postupka sud je zaključio da je tužitelj dokazao ispunjenje općih i posebnih pretpostavki pobijanja.

U odnosu na opće pretpostavke pobijanja (čl. 127. SZ-a) tužitelj je dokazao da je radnja koja se pobija poduzeta 6.5.2011., prije otvaranja stečajnog postupka na tužiteljem (8.6.2012.). Dokazao je i da se pravnom radnjom remeti ujednačeno namirenje stečajnih vjerovnika (oštećenje vjerovnika), odnosno da se pojedini stečajni vjerovnici stavljaju u povoljniji položaj (pogodovanje vjerovnika). To proizlazi iz izvješća stečajnog upravitelja za prvo izvještajno ročište (list 65-100 spisa), zapisnika sa izvještajnog ročišta od 11. rujna 2012. (list 101-106 spisa), tablice ispitanih tražbina (list 107 spisa), rješenja o utvrđenim i osporenim tražbinama (list 108-110 spisa), izviješća stečajnog upravitelja za završno ročište (list 111-137 spisa) te završnog računa stečajnog upravitelja (list 138-139 spisa). Iz izviješća stečajnog upravitelja za završno ročište i završnog računa (list 111-139 spisa), proizlazi da ukupan iznos unovčene stečajne mase iznosi 453.162,11 kuna te da ukupni iznos troškova vođenja stečajnog postupka iznosi 453.162,11 kuna, od čega raspoloživi iznos za završnu diobu iznosi 166.689,86 kuna i to za tražbine prvog višeg isplatnog reda, dok za tražbine drugog višeg isplatnog reda ne preostaje iznos za bilo kakvu isplatu. Prema završnom diobenom popisu (list 117 spisa) proizlazi da su vjerovnici prvog višeg isplatnog reda namireni u ukupnom iznosu od 166.689,86 kuna, dok nenamireni iznos tražbina iznosi 166.689,86 kuna. S druge strane, priznate i utvrđene tražbine drugog višeg isplatnog reda iznose 110.069,72 kuna, i one u diobi nisu namirene jer nije bilo sredstava.

Iz citirane dokumentacije proizlazi da prioritetnom naplatom od 110.649,59 kuna u godini u kojoj je otvoren stečajni postupak nad tužiteljem (2012.) Croatia osiguranje d.d. Zagreb remeti ujednačeno namirenje stečajnih vjerovnika, odnosno da bi krajnji rezultat pobijanja doista rezultirao većoj mogućnosti namirenja stečajnih vjerovnika, i to najprije vjerovnika prvog višeg isplatnog reda kojima nenamireni iznos tražbina iznosi 166.689,86 kuna. Stoga je zbog poduzete pravne radnje doista smanjena imovina dužnika što je dovelo do umanjenja stečajne mase iz koje se namiruju stečajni vjerovnici. S navedenim diobenim popisom suglasan je i iskaz svjedoka Renate Kalčić koja je od 2003. do brisanja tužitelja u sudskom registru 8. ožujka 2013. bila zaposlenica tužitelja, a od 2011. i direktorica, pa je s osnova neisplaćene plaće i otpremnine prijavila tražbinu te je za sada namirena u brojčanom omjeru od 45% (list 140-142 spisa).

Iz svega navedenog proizlazi da su ispunjene opće pretpostavke pobijanja pravne radnje propisane odredbom čl. 127. st. 1. SZ-a i da bi vraćanjem u stečajnu masu došlo do boljeg i ravnomjernijeg namirenja vjerovnika prvog višeg isplatnog reda za 66%.

Dalje je valjalo utvrditi jesu li ispunjene posebne pretpostavke pobijanja na kojima tužitelj temelji tužbeni zahtjev iz odredbe čl. 132. st. 1. SZ-a i ispitati da li je pravna radnja dužnika poduzeta bez naknade ili uz neznatnu naknadu u vremenskom periodu do najkasnije četiri godine prije podnošenja prijedloga za otvaranje stečajnog postupka i da radnja nema značenje uobičajenog prigodnog dara neznatne vrijednosti. Prijedlog za otvaranje stečajnog postupka podnesen je 29. svibnja 2012., pa je radnja poduzeta unutar roka od četiri godine (6.5.2011.).

Radnja koja se pobija je izjava suglasnosti tužitelja, kao jamaca platca na bjanko zadužnici glavnog dužnika Dalmacijavino d.d. Split od 5. svibnja 2011. (list 11 spisa) kojom

je tužitelj radi naplate tuženikove tražbine prema glavnom dužniku iz te zadužnice, dao suglasnost da se zaplijene svi njegovi računi kod banaka. Nije sporno da se na temelju te izjave s njegovog računa u razdoblju od siječnja 2012. do lipnja 2012. tuženik naplatio u iznosu od 110.649,59 kn.

U postupku je utvrđeno da je zadužnica izdana radi osiguranja tuženikova potraživanja premije osiguranja iz sklopljenih polica osiguranja automobilske kasko koje su zaključivane 2007., 2008., 2009. i 2010. godine, a što je svakako prije izdane zadužnice (2011.). Stoga je sud zaključio da je zadužnica izdana za ranije obveze njenog izdavatelja, slijedom čega je ugovor o jamstvu pravna radnja bez naknade i za takav ugovor tužitelj nije mogao dobiti nikakvu naknadu od vjerovnika Croatia osiguranje d.d. (koji to niti ne tvrdi), a naknadu nije dobio niti od Dalmacijavino d.d. za kojeg je jamčio. Zaključak temeljen na ispravama dodatno osnažuje i iskaz svjedoka Ivan Matković (predsjednik uprave Dalmacijavino d.d. Split, list 253-254 spisa) iz kojeg proizlazi da je u vrijeme kada je izdana zadužnica Dalmacijavino d.d. već imao dugovanja prema tuženiku i da je to razlog iz kojeg je izdana zadužnica. Svjedokinja Renata Kalčić (zaposlenica, kasnije direktorica tužitelja) je potvrdila da je tužitelj dva puta jamčio za obveze svog osnivača Dalmacijavino d.d. Split po njegovom nalogu za tražbine Croatia osiguranje d.d..

Kako se radi o obvezi koja je nastala prije izdane zadužnice, davanje jamstva naknadno od strane tužitelja predstavlja radnju koja je s položaja tužitelja bez naknade i kojom se remeti ujednačeno namirenje vjerovnika. Prema svom sadržaju davanje jamstva je radnja bez naknade jer niti temeljem zakona niti pravnog posla ne postoji obveza druge ugovorne strane da za tu radnju tužitelju ispuni odgovarajuću činidbu. Stoga tužitelj nije niti ovlašten zahtijevati naknadu od osobe prema kojoj je radnja poduzeta, dakle od tuženika. Tuženik tvrdi da je zadužnica izdana jer su tužitelj i Dalmacijavino d.d. bili u poslovnom odnosu iz kojeg je tužitelj bio kupac proizvoda Dalmacijavino d.d. što je u iskazu naveo svjedok Ivan Matković. Međutim, samo postojanje tog poslovnog odnosa ne pretpostavlja i da je tužitelj od Dalmacijavino d.d. koji je ujedno i njegov jedini osnivač dobio bilo kakvu naknadu za to jamstvo.

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske je u ukidnom rješenju poslovni broj PŽ-2333/2015-3 od 13. lipnja 2019. dao uputu da sud ispita i ostale pretpostavke pobijanja odnosno da li je tuženik znao ili morao znati da se pobijanom radnjom oštećuju vjerovnici. Uvidom u dokumentaciju u spisu i u okviru predloženih i provedenih dokaza (čl. 219. st. 1. ZPP-a) sud je zaključio da tužitelj nije dokazao da je tuženik znao ili morao znati da se pobijanom radnjom (naplatom po jamstvu) oštećuju vjerovnici. To iz razloga što ne proizlazi da su tužitelj i tuženik, osim jamstva, bili u međusobnom poslovnom odnosu (to ne tvrdi niti jedna stranka) da bi tuženik mogao znati da naplatama po jamstvu oštećuje druge vjerovnike. Svjedokinja Renata Kalčić koja je bila direktorica tužitelja od 28.7.2011. do otvaranja stečajnog postupka (list 337 spisa) je iskazala da je tužitelj svoje tekuće obveze podmirivao do posljednjeg dana, a da je dolazilo do povremene blokade računa zbog dugovanja njihova osnivača Dalmacijavino d.d., te da tužitelj nije imao svojih dugovanja. Istaknula je da je tužitelj uredno podmirivao svoje obveze prema svim vjerovnicima, te da je do stečaja došlo zbog dugovanja osnivača. Iz prijedloga za otvaranje stečajnog postupka je razvidno da je tužitelj prestao isplaćivati plaće u svibnju 2012., za travanj (list 341a). S obzirom na navode direktorice tužitelja prema kojima je tužitelj do zadnjeg dana podmirivao svoje tekuće obveze, ovaj sud je mišljenja da tuženik kao društvo s kojim tužitelj nije bio u izravnom poslovnom odnosu nije znao niti morao znati da prihvaćanjem i naplatama po jamstvu oštećuje druge tužiteljeve vjerovnike.

Sud je ocijenio neodlučnim tuženikove tvrdnje da su police osiguranja sklopljene za dugoročno osiguranje pa da se iste ne odnose samo na potraživanja dospjela prije izdavanja zadužnice već i na naknadna. To stoga što je premija osiguranja na pojedinim policama

utvrđena za jednogodišnje pokriće, dok je u polici samo navedeno da se radi o dugoročnom osiguranju koje dopijeva na obnovu svake godine. Tuženik nije dokazao da je kasko osiguranje za pojedino vozilo obnovljeno slijedeće godine te da je utvrđena premija osiguranja za bilo koju slijedeću godinu. I svjedok Ivan Matković je iskazao da se ovdje radilo u pravilu o godišnjim policama osiguranja jer se svake godine mijenjala vrijednost imovine, a te promjene da su bile smetnje višegodišnjem osiguranju. Stoga se radi o obvezi koja je nastala prije izdavanja zadužnice, a jamstvo je dano naknadno nakon nastanka obveza Dalmacijavino d.d., za što tužitelj nije dobio nikakvu naknadu. Kod tuženikove tvrdnje da tužitelj nije dokazao raskid dugoročnog osiguranja, valja istaknuti odredbu čl. 937. st. 4. Zakona o obveznim odnosima (dalje: ZOO-a, Narodne novine broj 35/05, 41/08, 125/11) prema kojoj ugovor o osiguranju prestaje po samom zakonu ako premija ne bude plaćena u roku od godine dana od dospelosti. Kako iz polica osiguranja koje je dostavio tuženik proizlazi da su izdane za 2007.-2009. to je najkasnije u 2010. prestao ugovor o osiguranju po sili zakona, pa je izdavanje jamstva 2011. očito učinjeno naknadno nakon nastanka obveze Dalmacijavino d.d.. Da su postojale police osiguranja sklopljene u kasnijim godinama tuženik bi ih zasigurno dostavio kao dokaz.

Iz svega navedenog proizlazi da su ispunjene opće i posebne pretpostavke pobijanja pravne radnje iz odredbe čl. 127. st. 1. i 132. st. 1. SZ-a. Iako po mišljenju suda tuženik nije znao niti je morao znati da oštećuje tužiteljeve vjerovnike, dužan je vratiti primljenu korist u stečajnu masu jer s obzirom da nije dao nikakvu protuvrijednost tužitelju, to je naplatom iznosa od 110.649,59 kuna obogaćen (čl. 141. st. 5. i 6. SZ-a).

Slijedom navedenog, sud je pozivom na odredbe čl. 127. st. 1., 132. st. 1. i 141. st. 5. i 6. SZ-a prihvatio tužbeni zahtjev i utvrdio da je bez pravnog učinka prema stečajnoj masi stečajnog dužnika suglasnost na bjanko zadužnici da se radi naplate tražbine tuženika mogu zaplijeniti svi tužiteljevi računi te da se novčana sredstva s tih računa mogu izravno isplatiti tuženiku, te je naložio tuženiku vraćanje u stečajnu masu iznosa od 110.649,59 kuna s kamatama, odnosno donio je odluku sukladno točki I. izreke presude.

Da je tuženik temeljem jamstva naplatio 110.649,59 kuna među strankama je nesporno. Odluka o zakonskoj zateznoj kamati temelji se na odredbi čl. 29. st. 1. ZOO-a a teče od otvaranja stečajnog postupka 8. lipnja 2012. jer je to odlučan trenutak za oduzimanje pobojoj radnji učinak prema stečajnoj masi pa je obveza povrata tada dospjela. Tužitelju je dosuđena stopa koja se primjenjuje u ostalim odnosima.

Rješenje Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj Rev-44/06-2 od 28. ožujka 2007. koje je dostavio tuženik (list 265-267 spisa) nije primjenjivo u ovom slučaju jer se radi o tužitelju koji je dopustio osnivanje založnog prava na svojim nekretninama kao osiguranje kredita koji je tuženik dao tzv. kćeri tužitelja. Vrhovni sud Republike Hrvatske je zauzeo stav da osiguranje davanja kredita jednom od svojih tzv. kćeri nije radnja bez naknade jer je tuženik dao kredit. Za razliku od toga, ovdje je tužitelj dao jamstvo da bi tuženik naknadno ojačao svoj položaj za naplatu premija osiguranja koje nisu plaćene iz ranije sklopljenog ugovora o kasku osiguranja između tužiteljeva osnivača Dalmacijavino d.d. i tuženika.

Vezano za tuženikovo protivljenje preinaci valja navesti slijedeće. Tužitelj je u tužbi naveo da je 110.649,59 kuna naplaćeno u periodu od 2. travnja 2012. do 28. travnja 2012., da bi se u daljnjem tijeku postupka ispravio i naveo da je 110.649,59 kuna naplaćeno u periodu od siječnja 2012. do lipnja 2012.. Tuženik je taj- ispravak činjeničnog navoda nazvao preinakom, te se preinaci protivio.

Tuženiku valja navesti da se sukladno odredbi čl. 191. st. 3. ZPP-a ne smatra preinakom ako tužitelj promijeni, dopuni, ili ispravi pojedine navode tako da zbog toga tužbeni zahtjev nije promijenjen, koja odredba odgovara konkretnom slučaju. Otuda je i

neosnovano pozivanje tuženika da se ispravak perioda u kojem je iznos naplaćen smatra preinakom, pa je neosnovano i protivljenje tuženika toj preinaci.

Tužitelj je predlagao saslušanje svjedoka Gorana Dujić, međutim tom svjedoku sud nije uspio dostaviti poziv u više navrata. S obzirom na navedeno tužitelj je 3.12.2020. na ročištu na kojem je zaključena glavna rasprava naveo da nema drugih dokaznih prijedloga.

Odluku o parničnom trošku sud je donio pozivom na odredbe čl. 154. st. 1. i čl. 155. ZPP-a. Tužitelj je u cijelosti uspio u sporu u kojem je zastupan po punomoćniku koji je odvjetnik, pa je tužitelju priznat trošak prema Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (dalje: Tarifa, Narodne novine 142/12) za sljedeće radnje u postupku:

- trošak sastava tužbe od 29.11.2012. od 2.500,00 kuna (Tbr. 7. t. 1.);
- trošak sastava podnesaka od 4.4.2013., 11.4.2014., i 5.11.2020. u iznosima od 2.500,00 kuna za svako (Tbr. 8. t. 1.), ukupno 7.500,00 kuna;
- trošak zastupanja na ročištima 13.3.2014., 2.7.2014., 10.12.2014., 19.11.2019., 6.3.2020., 29.9.2020., 26.10.2020., i 3.12.2020. u iznosima od 2.500,00 kuna za svako (Tbr. 9. t. 1.), ukupno 20.000,00 kuna;
- trošak sastava žalbe na presudu od 5.2.2015. od 3.129,00 kuna (Tbr 10. t. 1.);
- trošak PDV-a (25%) od 8.282,25 kuna (Tbr. 42), odnosno ukupno 41.411,25 kuna.

Tužitelju je priznat i trošak sudske pristojbe na tužbu od 1.456,00 kuna, presudu od 1.456,00 kuna, i žalbu od 2.912,00 kuna, sukladno Zakonu o sudskim pristojbama.

Slijedom navedenog, sud je obvezao tuženika da tužitelju naknadi prouzročeni parnični trošak od 47.235,25 kuna, odnosno donio je odluku sukladno točki III. izreke presude.

Slijedom svega iznijetoga, sud je donio odluke kao u izreci presude.

Rijeka, 15. siječnja 2021.

sudac
Nataša Malvich

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude i rješenja nezadovoljna stranka može podnijeti žalbu u roku od 8 (osam) dana od dana objave, a u slučaju da nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje u roku od 8 (osam) dana od dana primitka presude. Žalba se podnosi putem ovog suda, a o žalbi odlučuje Visoki trgovački sud Republike Hrvatske.

U žalbi se ne mogu iznositi nove činjenice niti predlagati novi dokazi, osim ako se oni odnose na bitne povrede odredaba parničnog postupka zbog kojih se žalba može izjaviti.

Broj zapisa: **eb2f6-18aa3**

Kontrolni broj: **01ac8-6f280-037a3**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:

CN=NATAŠA MALVICH, L=RIJEKA, O=TRGOVAČKI SUD U RIJECI, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>



unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Trgovački sud u Rijeci** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.